

om inden for regeringen. Den slags kan vi andre, der står udenfor, jo da kun have fornøjelse af. Men selvfølgelig virker den. Men regnestykkerne og teorien omkring det er latterlige: Nu har man så endelig fundet de sidste 6.000 t ud af 100.000 t, som man skulle reducere med, og så var man sandelig så heldig, at man fandt 175 t i overskud på reduktioner. Det er jo til at grine af simpelt hen. Det er ren teori.

Så kommer kritikerne af landbruget og siger, at miljøet jo ikke er blevet et hak bedre. Nej, selv om man var holdt op med at bruge kvælstofgødning i salig Christian Christensens tid, så var vandmiljøet ikke i orden endnu og måske ikke engang særlig meget bedre, for der vil stadig væk være et udslip af den beholdning af kvælstof, der er i jorden.

Men forslaget her tror jeg sådan set er godt, og jeg tror da også, at det var bedre end at give sig til at forhandle en Vandmiljøplan III. Man begynder bare med at skrive facit. Man ved allerede, hvad den skal slutte med uden at have undersøgt noget som helst. Derfor kunne vi tilslutte os Venstres forslag om at lave en ny NPO-regulering. Det trænger vi i høj grad til, for der er alt meget teori og alt for lidt videnskab, altså alt for meget godtkøbsteori og for lidt videnskab i det system, man kører nu.

Vi kan heller ikke støtte hr. Kolstrups forslag om en CO₂-afgift på gødning, og vi kan slet ikke støtte hans forslag om fonde, som skal finansiere overgang til økologisk drift. Men en afgift på kvælstoftab som erstatning for nogle af de andre skatter, som landbruget betaler, eller andre af de belastninger, som landbruget har, tror jeg faktisk ville være et ganske udmærket system, men på de præmisser og på det tidspunkt her, så duer det bare ikke.

Anden næstformand (Henning Grove):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Søren Kolstrup.

Søren Kolstrup (EL):

Inden jeg kommenterer de enkelte indlæg, skal jeg præcisere Enhedslistens præmisser for det her arbejde. Vi ønsker principielt at indføre en afgift, ikke af fiskale grunde, ikke for at der skulle komme nogle kroner ind i statens kasse, men udelukkende for at skabe et incitament til, at man opfører sig mere økologisk, at man har et incitament til at befordre godt landmandskab både inden for de økologiske og de konventionelle.

Og så det andet princip, at de, der opfører sig miljømæssigt, jamen de bliver belønnet klart ved ikke at skulle betale en afgift. Vi ville også godt være med til at diskutere, at de, der opførte sig særlig økologisk, oven i købet kunne få en ekstra præmie. Hvorfor skulle det egentlig ikke være sådan, at personer, producenter, der fordrager sig, forliger sig med naturen og er i stand til at lave en produktion, hvor man kan genproducere uden at belaste miljøet, får en lille præmie? Var det egentlig ikke rimeligt?

Jeg kunne egentlig godt tænke mig, når fru Henriette Kjær kører i sin dyt i det blå landskab også kører i et grønt landskab, hvor hun og hendes folk ser lucerne, cikorie, kløver og en lang række andre bælgeplanter bugne hen over det danske landskab i stedet for kun at se to afgrøder, hvede og roer, og så ellers en omgang gylle mig her og gylle mig der.

Hvorfor dog ikke vende tilbage til godt landmandskab og få en æblebeholder med en omgang regnvand i, der kan binde ammoniakken en smule? Hvorfor ikke belønne en sådan form for godt landmandskab i stedet for at køre derudad mod afgrunden og sylte sig ind i reguleringer, som ikke virker?

Der vender jeg så tilbage til den mest ædruelige tale, der er ført i dag, nemlig af fru Vibeke Peschardt, der klart har sagt, hvad tingene hænger sammen med. Jeg havde også håbet, at ministeren måske var kommet lidt tættere på den grumme virkelighed, som vi lever i, i stedet for at male de rosenrøde billeder.

Men tak til fru Vibeke Peschardt, fordi vi for en stund kunne få løftet sløret for, hvordan verden egentlig hænger sammen.

Generelt kan jeg jo sige på baggrund af de her indlæg: Det er interessant, at der er sket et afgørende stemningsskift omkring den her afgift. Vi har engang fået at vide i Enhedslisten, at det her kunne ikke lade sig gøre alene af tekniske grunde, og når det ikke kan lade sig gøre af tekniske grunde, så forstummer den politiske debat.

Nu vedgår man, at det her er en teknisk mulighed. Det kan være, den kan raffineres. Hr. Niels Bloch Jespersen, Kristeligt Folkeparti, hr. Aage Frandsen, fru Vibeke Peschardt siger: Jamen her ligger da en mulighed, lad os se på den, det skal bare ikke være nu. Og en afgørende melding fra den ædruelige fru Vibeke Peschardt var så, at det kunne ikke være på nuværende tidspunkt, og da ved vi jo, at »nuværende tidspunkt« er bestemt af det politiske styrkeforhold.